

Най-сетнѣ малкото пѣтниче пристигнѣло въ селото. То се спрѣло подѣ прозореца на първата кѣща и разтреперано отѣ студа, почнѣло да чука и да вика:

— Ей, добри хора! Пустнѣте ме да прѣнушувамъ у васъ!

На вратата се показала една стара бабичка. По говора тя го познала че е еврейче, та забѣбрала: „Брей, чифутче, скоро да се махнешъ отѣ тукъ, зере като излѣза съ едно дърво, пѣтя не ще може да те побере!“

Нашето пѣтниче не продумало нито дума. То жално изгледало бабата, оттеглило се отѣ прозореца и трѣгнѣло по-нататѣкъ.

Слѣдѣ нѣколко крачки момченцето дошло до друга кѣща. И тукъ то почнѣло да чука и да се моли: „Пустнѣте ме, бе добри хора, понѣ да се нагрѣѣ!“ Но още не издумало, ето че грубъ мѣжки гласъ се обади отѣ вѣтрѣ:

„Азъ тебе ще ти кажа! Гиди чифутче, недно! . . . Върви си отѣ кѣдѣто си дошло, че знаешъ ли!“

Навсѣкѣдѣ, кѣдѣто почукало, ~~всѣ тѣй се явдвали,~~ като куче; само въ една стара полусѣборена колиба се намѣрило едно момиче, което го съжалило.

— Мамо, — казало момиченцето, — я виждѣ бѣдното момченце какъ трепери отѣ студъ! Пусни го да се поугрѣе!

— Нима чифутче да пустнѣ въ кѣщата си! . . . Я ѣж гледай, какво седнѣла да ми приказва! Като казала тѣзи думи, майката затворила вратата, така щото нашето пѣтниче и този пѣтъ останѣло вънѣ да трепери отѣ студа.

До като то се още чудѣло кой пѣтъ да хване и на чия врата да чука, ето че нѣколко дѣца се показали отѣ срѣщната улица.

— Хей, чифутъ — мифутъ! — се обадили едни отѣ дѣцата.

— Яходи — маходи! — се развикали други.

— Хайдете, момчета, хайдете да биемъ това чифутче! — извикали всички и се спустнѣли слѣдѣ клѣто-